

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

skatterne, som i Aarhundreder laa paa den danske Jord, var egentlig Udtryk for dette, at Jordrenten, det vil sige Jordens Afkastningsevne, beskattes; derigennem gav man Udtryk for, at Jordrenten var Folkets fælles Eje.

Hartkornsskatterne, som i sin Tid var fornuftige og rimelige, blev med Tidens Udvikling urimelige. Med Byernes Vækst og Grundværdiernes Stigning ved Byerne skabtes der et Misforhold mellem Land og By, som gjorde, at Hartkornsskatterne kom i Mis-kredit i store Dele af Befolkningen. Dette i Forbindelse med de vanskelige Kaar, som Landbruget havde i Slutningen af forrige Aarhundrede, bidrog til at rejse den Stemning mod Grundskatterne, som førte til, at man i 1903 kunde gennemføre det nye Princip, som da blev indført i dansk Skatte-lovgivning. Desværre havde de Folk ikke tilstrækkelig Indflydelse, der allerede paa det Tidspunkt kunde se, at det, der trængtes til, var en Omordning af Hartkornsskatterne i Overensstemmelse med Tidens Krav. Meget vilde have set anderledes ud her i Landet, hvis vi i 1903 havde faaet en Grundværdi-beskatning til Afløsning af Hartkornsskatten i Stedet for de nye Skattekluder, man da gik til.

Vi har, siden vort Parti blev dannet i 1905, arbejdet efter den Linie, at Grundrenten er Folkets fælles Eje, at den Værdistigning, der skabes ved Samfundets Udvikling, ved Tilskrud, ved Støtte fra det offentlige, er Folkets og bør indgaa i Folkets fælles Kasse. Efter den Linie har vi arbejdet sammen med andre Partier her i Rigsdagen, og det er ogsaa lykkedes i den Tid, der er gaaet, at ændre det Sporskifte, vi kom ind paa i 1903. Ejendommeligt er det at se, at de Partier, der i 1903 var med til at gennemføre Skatteændringen, inden den nogen Sinde helt blev ført ud i Livet, var med til at gennemføre det næste Sporskifte, tilbage til det oprindelige Princip, som Loven om Grundskyld til Staten af 1922 og den kommunale Grundskyldslov af 1926 betegner. Man var allerede da betænkelig ved at tage Konsekvensen af Skatteomlægningen af 1903, og Ejendomsskylden naaede aldrig helt at blive ført ud i Livet.

Vi er altsaa fra vor Side altid gaaet ind for det Princip, at Grundrenten er Folkets

fælles Eje. I Landbokkommissionen af 1911, hvor Skattespørgsmaalet drøftedes og var stærkt fremme, var der ogsaa et stort Flertal for dette Synspunkt, og det gav sig bl. a. Udtryk i Loven af 4. Oktober 1919, hvor man første Gang indførte dette, at offentlig Jord bør overlades til Brug, imod at Grundrenten svares.

Alle disse Ting er sket, før Retsforbundet overhovedet blev til. Jeg tror, det er nyttigt at gøre opmærksom herpaa, naar man fra Retsforbundets Side vil gøre gældende, at alt, hvad der drejer sig om Grundskyld her i Landet, har dette Part forpagtet for sig, for alt, hvad der er sket med Hensyn til at ændre, hvad der skete i 1903, tilbage til det oprindelige Princip, de gamle Hartkornsskatter, Jordrentepri-nippet, er sket uden Retsforbundets Medvirken. Det nye, Retsforbundet har sat ind, er den Teori, at Samfundet til enhver Tid kun maa løse de Opgaver, der kan løses for denne Grundrente. Denne Teori kan jeg ikke godkende. Jeg kan vanskeligt forstaa, at det ærede Medlem Hr. Hans Hansen virkelig kan tro, at det vil være muligt at fastlægge for en Samfundsordning, at de nødvendige Ting, som et Samfund maa tage op, skal være afhængige af den Jordrente, som til enhver Tid svares. Jeg tager et praktisk Eksempel. I en vanskelig Tid for Landbrugserhvervet, hvor Jordrenten nødvendigvis maa blive forholdsvist lav, kræves de samme Udgifter til de Formaal, som ogsaa Retsforbundet mener Samfundet bør løse: Administration, Politi, Militæret, Sociallovgivning o. s. v. I en Nedgangsperiode for Erhvervslivet er der ingen som helst Udsigt til, at Udgifterne til disse Formaal vil blive mindre. Det blev i Gaar nævnt, at der indenfor Retsforbundet var megen Uenighed om, hvor mange Penge der skulde anvendes til et Militær her i Landet. Dette blev afvist med en Bemærkning om, at det var naturligt, at man i et Parti som Retsforbundet kunde være uenig om den Slags Ting, og det er der vel heller intet at indvende imod. Men opstiller man en Finansplan og gaar ud fra Militærudgifter, der ligger betydeligt under dem, vi har, og der indenfor samme Parti er Folk, som mener, dette ikke en Gang er tilstrækkeligt, har det nogen Betydning overfor den Finans-